ผลการใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญสำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในวัฒนธรรม ทักษะสังคมและทัศนคติต่อภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษา*

Effect of an English Extra Curriculum Package Focusing on Holidays and Festivals for Use in English Corner on English Communicative Abilities, Cultural Understanding, Social Skills, and English Language Attitudes of Elementary School Students

Received:	*July*	*27, 2019*
Revised:	*October*	*28, 2019*
Accepted:	*November*	*4, 2019*

กัญญาพัฒน์ มามาตร (Kanyaphat Mamart)**
บำรุง โตรัตน์ (Bamrung Torut)***
เสงี่ยม โตรัตน์ (Sangiam Torut)****

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ1) ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนด้านต่างๆ ทั้งภูมิหลังทางภาษาของผู้เรียนด้านทักษะการฟัง-พูด ความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนด้านวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ และองค์ประกอบทั่วไปที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน 2) พัฒนาชุดกิจกรรมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และ 3) ประเมินประสิทธิผลการใช้ชุดกิจกรรมฯที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด ความเข้าใจในวัฒนธรรมเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ ทักษะสังคม เจตคติที่มี

---

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของดุษฎีนิพนธ์ระดับปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (การสอนภาษาอังกฤษ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

** นักศึกษาปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (การสอนภาษาอังกฤษ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Ph.D. student, Department of Curriculum and Instruction (Teaching English), Faculty of Education, Silpakorn University, e-mail: mamart_k@su.ac.th

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจำหลักสูตร สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (การสอนภาษาอังกฤษ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Associate Professor Ph.D., Department of Curriculum and Instruction (Teaching English), Faculty of Education, Silpakorn University, e-mail: bamrung007@gmail.com

**** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจำหลักสูตร สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (การสอนภาษาอังกฤษ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Associate Professor Ph.D., Department of Curriculum and Instruction (Teaching English), Faculty of Education, Silpakorn University, e-mail: sangiam007@gmail.com

ต่อภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรม รวมถึงศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมฯกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านท่ามะกา จำนวน 30 คนซึ่งได้มาด้วยความสมัครใจ ซึ่งเครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบสอบถามความต้องการจำเป็น 2) ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญสำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษ 3)แบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ 4)แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเกี่ยวกับวันหยุดและเทศกาลสำคัญ 5) แบบประเมินทักษะสังคม 6)แบบวัดเจตคติต่อภาษาอังกฤษ และ7)แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ การทดสอบสถิติค่า t-test แบบ Paired-Samples t-test และ One-Sample t-test รวมถึงขนาดของผล (Effect size)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดอยู่ในระดับต้น ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ยังคงต้องการการพัฒนาทักษะย่อยการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น รวมถึงควรเพิ่มเติมความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ โดยในการดำเนินการจัดกิจกรรมควรมีสื่อการเรียนรู้ในลักษณะของสื่อผสมเพิ่มเติม และดำเนินการจัดกิจกรรมสัปดาห์ละ 2-3 ชั่วโมงนอกเวลาเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาหรือลานอเนกประสงค์

2. ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.50/80.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75

3. ประสิทธิผลการใช้ชุดกิจกรรมฯ มีดังนี้ 3.1) คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ และคะแนนเฉลี่ยทักษะสังคมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังได้รับการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่มาก (d=6.31, 7.70 และ 1.76 ตามลำดับ) ดังนั้น ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด($P_{97.7}$) คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ($P_{97.7}$) และคะแนนเฉลี่ยทักษะสังคม ($P_{95.5}$) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 47.7, 47.7 และ 45.5 ลำดับที่ ตามลำดับ 3.2) คะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีขนาดของผลมาก (d=0.82) อยู่ที่ลำดับที่ 79 (P_{79}) ดังนั้น ลำดับที่ของเจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าลำดับที่ของเจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 29 ลำดับที่ 3.3) คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการวิเคราะห์ขนาดของผลมีค่าเท่ากับ 1.46 ซึ่งอยู่ที่ลำดับที่ 91.9 ($P_{91.9}$) ดังนั้น ลำดับที่ของมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 41.9 ลำดับที่

คำสำคัญ : กิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตร วันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ ความสามารถในการสื่อสาร ความเข้าใจในวัฒนธรรม ทักษะสังคม ทัศนคติ/เจตคติต่อภาษาอังกฤษ

Abstract

This study was designed and carried out using research and development methods. The objectives of the study were 1) to explore and analyze basic information about English extra curriculum for use in English corner including students' listening and speaking background, cultural understanding about holidays and festivals and other factors promoting learning English out-of-class, 2) to develop English extra curriculum package focusing on holidays and festivals for use in English corner and study the efficiency of the package to meet the criteria of E1/E2 = 75/75, which compared the average percentage of formative evaluation with summative evaluation, and 3) to investigate the effectiveness of English extra curriculum package focusing on holidays and festivals for use in English corner on English communicative abilities, cultural understanding, social skills, English language attitude of elementary students both before and after learning with the package including student's satisfaction on the package.

The sample was 30 elementary school students (grade 4-6) at Banthamaka School which joined the English club in the academic year 2018 by volunteering. Data were collected and analyzed by mean, standard deviation, Paired- Sample t-test, One-Sample t-test, and effect size.

The findings were as follows;

1. Students' communicative abilities focusing on listening and speaking skills were at the basic level, they still needed to be developed their listening and speaking subskills including provided cultural understanding about holidays and festivals by using multimedia as learning materials and setting 2-3 hours a week after learning hours in English sound lab room or assembly hall.

2. The developed English extra curriculum package focusing on holidays and festivals for use in English corner reached the efficiency by comparing the average percentage of formative evaluation (E1=79.50) with summative evaluation (E2=80.17) which was higher than the established requirement of 75/75

3. After implementation of English extra curriculum package focusing on holidays and festivals for use in English corner, the findings were revealed as follows; 3.1) The average scores of English communicative abilities on listening and speaking skills, average scores of cultural understanding about holidays and festivals, and the average scores of social skills of sample in posttest were significantly higher than pretest scores at the 0.05 level and their effect sizes were very large (d=6.31, 7.70 and 1.76 respectively). Therefore, the percentile rank

of average scores of English communicative abilities on listening and speaking skills ($P_{97.7}$), average scores of cultural understanding about holidays and festivals ($P_{97.7}$), and the average scores of social skills ($P_{95.5}$) of sample after learning with the package were higher than sample's average scores before learning with the package equaled 47.7th, 47.7th and 45.5th percentile rank, respectively. 3.2) The average scores of English language attitude before and after learning with the package was significantly different at the 0.05 level and its effect size was large d=0.82) Therefore, the percentile rank of average scores of English language attitude (P_{79}) after learning with the package was higher than sample's average scores before learning with the package equaled 29th percentile rank. 3.3) The average scores of students' satisfaction toward the package after learning with the package was significantly different at the 0.05 level and its effect size was very large (d=1.46) Therefore, the percentile rank of average scores of students' satisfaction toward the package ($P_{91.9}$) after learning with the package equaled 41.9th percentile rank.

Keywords: English Extra Curriculum Package, English communicative abilities focusing on listening and speaking skill, cultural understanding, social skills, language attitudes

บทนำ

ปัจจุบันกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรมีส่วนช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องนอกห้องเรียนได้ โดยเป็นการสนับสนุนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่เชื่อมความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งในประเทศไทยพบงานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนในประเทศไทยจำนวนไม่มากนัก ซึ่งแตกต่างกับประเทศอื่นๆ อาทิ ประเทศจีนที่มีงานวิจัยเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษจำนวนมากกว่า โดยเป็นงานวิจัยที่เน้นมุมมองต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และพัฒนาทักษะการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมที่มีความแตกต่างได้อย่างมีความสุขผ่านการจัดกิจกรรมในมุมภาษาอังกฤษที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้พูดและสื่อสารกับผู้อื่น (Deng, 2007; Sun, 2000; Zhou, 2000) การจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรด้วยการใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเป็นการใช้สื่อการเรียนการสอนภาษา (language Instructional Materials) รูปแบบหนึ่งช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองทั้งในและนอกเวลาเรียน ซึ่งมีส่วนช่วยเอื้อครูผู้สอนและผู้เรียนในกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสามารถฝึกประสบการณ์การใช้ภาษาหรือทำให้ผู้เรียนค้นพบกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของตนเอง Tomlinson (1998) Richards and Rodgers (2001)

การนำเรื่องราว ประเพณี วันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญต่างๆ ของผู้ใช้ภาษาอังกฤษมาจัดเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตร จะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิสัมพันธ์ไปพร้อมๆ กับการเรียนรู้วัฒนธรรมผู้ใช้ภาษาอังกฤษและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่า วัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับภาษาโดยตรงและยังมีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ โดย Tucker and Lambert (1973) ได้ระบุว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาที่สองให้ประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับระดับความเข้าใจทางวัฒนธรรมเจ้าของภาษาส่วนหนึ่ง ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต้องผ่านการพัฒนาความตระหนักรู้และเข้าใจคุณค่าและวัฒนธรรมของวิถีชีวิตของคนที่ใช้ภาษานั้น ทำให้เกิดภาวะการเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ Kramsch (2006): 23-24) ที่ให้แนวคิดว่า การพัฒนาให้ผู้เรียนเข้าใจเจตคติ ค่านิยม และกระบวนการคิดของเจ้าของภาษา ครูผู้สอนต้องจัดหากุญแจสำคัญของการตีความปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมเจ้าของภาษาให้ได้ ถ้าหากมีการบูรณาการความรู้ทางวัฒนธรรมด้วยประเด็นใดๆ ก็ตาม จะเป็นการเพิ่มโอกาสในการได้สัมผัสกับวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายมากขึ้นและเกิดการเชื่อมโยงวัฒนธรรมนั้นกับการเรียนรู้อย่างมีความหมายในเวลาเดียวกัน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกจากทำให้เกิดการพัฒนาทักษะทางภาษาผ่านกิจกรรมต่างๆ ที่มีความหมาย การเรียนรู้ภาษาอังกฤษยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำโครงงานร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์กันและเสริมสร้างทักษะสังคมระหว่างกัน ซึ่งทักษะสังคมมีส่วนช่วยในการพัฒนาปฏิสัมพันธ์ในหมู่เพื่อน พัฒนาการเรียนรู้และพัฒนาสุขภาพจิตของนักเรียน ทักษะสังคมเป็นปัจจัยที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการแสดงออกทางสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ เสมือนเป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมให้ผู้คนได้เกิดการสื่อสาร เกิดการเรียนรู้ เกิดการตั้งคำถาม เกิดการขอความช่วยเหลือ หรือร้องขอสิ่งที่ต้องการด้วยรูปแบบการกระทำที่เหมาะสม รวมถึงไปการสร้างสัมพันธไมตรีที่ดีระหว่างกัน (Dowd & Tierney, 2005 : 1)

เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเกิดขึ้นได้จากการสร้างบรรยากาศและแรงจูงใจในการเรียน เมื่อเจตคติและความชอบไม่ชอบภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะเจตคติเป็นกุญแจสำคัญในการประสบความสำเร็จของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเจตคติของนักเรียนจะสามารถพิจารณาจากความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อภาษาเป้าหมายจากองค์ประกอบอื่นๆ เช่น วัฒนธรรม เป็นต้น หากนักเรียนมีความสนใจในวัฒนธรรมและใส่ใจที่จะเรียนรู้ จะส่งผลให้นักเรียนรู้สึกคุ้นเคยกับภาษาเป้าหมายนั้น จึงทำให้มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเจตคติที่ดีจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จ ในขณะที่เจตคติทางลบมีส่วนส่งผลให้นักเรียนลดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา ครูผู้สอนจำเป็นต้องตระหนักในความจริงว่านักเรียนมีเจตคติทั้งดีและไม่ดี และเจตคติที่ไม่ดีทั้งหลายนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ (Brown, 2000)

จากองค์ประกอบต่างๆ ข้างต้นทำให้เห็นว่าการพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญสำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษ จะสามารถส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในวัฒนธรรม ทักษะสังคม และเจตคติของนักเรียนประถมศึกษา อันจะเป็นทางเลือกในการพัฒนากระบวนการเรียนนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างยั่งยืนทั้งในและนอกชั้นเรียน

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญสำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษที่มีผลต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในวัฒนธรรม ทักษะสังคม และเจตคติของนักเรียนประถมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนระดับประถมศึกษาด้านต่างๆ ได้แก่ ภูมิหลังทางภาษาของผู้เรียนด้านทักษะการฟัง-พูดความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนด้านวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ และองค์ประกอบทั่วไปที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

2. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญสำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยวงค์ พรหมวงศ์, 2556)

3. เพื่อประเมินประสิทธิผลการใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญสำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในวัฒนธรรมทักษะสังคม และเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมโดยศึกษาประเด็นต่างๆ ดังนี้

1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดของนักเรียนประถมศึกษาก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมและศึกษาขนาดของผล

2) เพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเทศกาลวันหยุดนักขัตฤกษ์เจ้าของภาษาของนักเรียนประถมศึกษาก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมและศึกษาขนาดของผล

3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะสังคมของนักเรียนประถมศึกษาก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมและศึกษาขนาดของผล

4) เพื่อเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาที่มีต่อภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมและศึกษาขนาดของผล

5) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมและศึกษาขนาดของผล

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนประถมศึกษาหลังใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมและมีผลขนาดใหญ่

2. นักเรียนประถมศึกษามีความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญหลังใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมและมีผลขนาดใหญ่

3. นักเรียนประถมศึกษามีพฤติกรรมด้านทักษะสังคมเชิงบวกหลังใช้ชุดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรม และมีผลขนาดใหญ่

4. นักเรียนประถมศึกษามีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษหลังใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรม
5. นักเรียนประถมศึกษามีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นอยู่ในระดับพึงพอใจมากขึ้นไป (ค่าเฉลี่ยมีค่ามากกว่า 3.50 หรือร้อยละ 75 ของระดับความพึงพอใจมากที่สุด)

ข้อจำกัดของการวิจัยครั้งนี้

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก (จำนวน 30 คน) เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรของการวิจัย (จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านท่ามะกา จำนวน 244 คน) ทำให้กลุ่มตัวอย่างนี้อาจไม่เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร เนื่องจากการได้มาของกลุ่มตัวอย่างมีข้อจำกัดจากการตัดสินใจเข้าร่วมการวิจัยของนักเรียนซึ่งได้มาโดยอาสาสมัคร ฉะนั้นในการนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ จึงเหมาะกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ ควรเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ 2.50 -3.00 มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา 6-9 ปี และมีความสมัครใจในการทำชุดกิจกรรม

วิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยในเชิงการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ด้วยรูปแบบวิธีการวิจัยแบบผสมผสานทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยมีประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านท่ามะกา ปีการศึกษา 2561 จำนวน 244 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ 1) นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ความรู้พื้นฐานของนักเรียนด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดและความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ รวมถึงองค์ประกอบทั่วไปที่สนับสนุนการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษในระยะที่ 1 ของการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 โรงเรียนบ้านท่ามะกา ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 40 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) 2) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการทดลองใช้ชุดกิจกรรมเมื่อชุดกิจกรรมได้ผ่านเกณฑ์การประเมินประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ได้แล้ว นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่4 – 6 โรงเรียนบ้านท่ามะกา ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 30 คนจากความสมัครใจ ซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนบ้านท่ามะกาที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา 6-9 ปี และมีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ 2.50 -3.00

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการแบ่งขั้นตอนออกเป็น 3 ระยะ ดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 เป็นการศึกษาความรู้พื้นฐานของนักเรียนด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดและความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์ รวมถึงองค์ประกอบทั่วไปที่สนับสนุนการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาชุดกิจกรรม ซึ่งดำเนินการด้วยการศึกษาวิเคราะห์ สังเคราะห์ตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องในการสร้างเครื่องมือ จากนั้นสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งเป็นแบบประเมินตนเองของนักเรียน นำไปสอบถามจากกลุ่มนักเรียนเป้าหมายที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านท่ามะกา อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี แล้วเก็บแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติเชิงพรรณนาและการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากข้อ

คำถามปลายเปิด จากนั้นทำการสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการกำหนดโครงข่ายเนื้อหาสาระ รูปแบบกิจกรรมของชุดกิจกรรมและกำหนดโครงข่ายแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด รวมถึงแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ

ระยะที่ 2 เป็นการสร้าง ออกแบบและพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ก่อนนำไปใช้จริงโดยการนำผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนในระยะที่ 1 ซึ่งเป็นกรอบสาระหน้าที่ภาษาทั้งทักษะการฟัง-พูดที่พื้นฐานที่นักเรียนต้องการพัฒนาและเป็นทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมถึงหัวเรื่องเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญมาเป็นเนื้อหาในการดำเนินเรื่อง อีกทั้งได้รูปแบบกิจกรรม ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสม ตรงตามความสนใจของผู้เรียนมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างออกแบบและพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ รวมถึงตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเน้นทักษะด้านการฟัง-พูด แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา แบบประเมินพฤติกรรมด้านทักษะทางสังคม แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม โดยผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วจึงนำไปทดลองใช้ (Tryout) กับกลุ่มที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

ระยะที่ 3 เป็นการนำชุดกิจกรรมไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยประเมินผลจากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) ด้วยชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้น และจากการสอบถามความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองรวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ก่อนใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียน

ชี้แจงรายละเอียดให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างบอกขั้นตอน วิธีการ กรอบเวลาการดำเนินการและกิจกรรมรวมถึงวิธีการประเมินผล และทำการทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วยการทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษและการทดสอบความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรม นอกจากนี้นักเรียนทำการประเมินตนเองด้านทักษะสังคมและตอบแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรม

2. ระหว่างใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียน

ในการใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญสำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้ใช้พื้นที่ในห้องปฏิบัติการทางภาษาส่วนหนึ่งเป็นพื้นที่สำหรับเป็นแหล่งเรียนรู้ค้นคว้าในชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ ซึ่งนักเรียนทุกคนจะร่วมกันปฏิบัติภาระงานในชุดกิจกรรมแต่ละเรื่องเป็นกลุ่มย่อยๆ ทั้งในและนอกชั้นเรียน รวมถึงการใช้เทคโนโลยีในการทำภาระงาน ผู้สอนได้ดำเนินการจัดกิจกรรมดังนี้ ขั้นที่ 1 Pre –task

ขั้นที่ 2 While – listening ขั้นที่ 3 Language Study ขั้นที่ 4 Speaking Practice ขั้นที่ 5 Project time ขั้นที่ 6 Jump to the real world จากนั้นทำการประเมินความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูดแต่ละบทเรียน โดยกิจกรรมหลักแต่ละบทเรียนจะเน้นการฟังและเลือกคำตอบร่วมกับการพูดนำเสนอด้วยประโยคภาษาอังกฤษง่ายๆ เก็บคะแนนเป็นคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างเรียน

3. หลังใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียน

ภายหลังเสร็จสิ้นการใช้ชุดชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ทั้ง 10 เรื่อง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบและประเมินอีกครั้ง ประกอบด้วยการทดสอบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเน้นทักษะด้านการฟัง-พูด การทดสอบความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์ การประเมินทักษะสังคม การตอบแบบวัดเจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ และประเมินความพึงพอใจที่มีต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำผลการทดสอบและประเมินนักเรียนทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน ในการวิเคราะห์ข้อมูลระยะที่ 3 นี้ผู้วิจัยดำเนินการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษา เปรียบเทียบทักษะสังคม และเจตคติ โดยใช้ค่า t (Paired – Sample t-test) และการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมจากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้ค่า t (One– Sample t-test) รวมถึงการศึกษาขนาดของผล (Effect size)

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนด้านต่างๆ พบว่า

ด้านความสามารถในการสื่อสารเน้นทักษะการฟังที่นักเรียนจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาประกอบด้วย 1) การเข้าใจและสามารถระบุวัตถุประสงค์ของผู้พูดเจ้าของภาษา 2) การจำแนกข้อสนับสนุนเรื่องที่ฟังที่เป็นภาษาอังกฤษได้ 3) ระบุตัวบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่เป็นภาษาอังกฤษจากสิ่งที่ฟังได้ 4) การตีความสิ่งที่ได้ฟังที่เป็นภาษาอังกฤษพร้อมให้เหตุผลประกอบได้ 5) การจับใจความจากสิ่งที่ได้ฟังที่เป็นภาษาอังกฤษได้ 6) การระบุโครงสร้างประโยคหลักที่เป็นใจความสำคัญจากสิ่งที่ฟังที่เป็นภาษาอังกฤษได้ 7) การเข้าใจประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่าที่เป็นภาษาอังกฤษจากการฟังได้ 8) การบอกคำศัพท์และวลีง่ายๆ จากสิ่งที่ฟังที่เป็นภาษาอังกฤษได้ 9) การคาดเดาความหมายคำที่ไม่คุ้นเคยที่เป็นภาษาอังกฤษจากบริบทที่ฟังได้ 10) การระบุคำเชื่อมจากการฟังข้อความหรือบทสนทนาภาษาอังกฤษได้ 11) การเลือกคำตอบให้ตรงกับประโยคที่ได้ยินที่เป็นภาษาอังกฤษได้ และ 12) ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยินเป็นภาษาอังกฤษได้ ผู้วิจัยนำผลการสำรวจไปใช้กำหนดเป็นหน้าที่ภาษาด้านทักษะการฟังในแต่ละบทเรียนตามความเหมาะสมของเนื้อหาและความยากง่ายจากหัวเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ

ด้านความสามารถในการสื่อสารเน้นทักษะการพูดที่นักเรียนควรฝึกฝนเพื่อให้สามารถพูดสื่อสารตามหัวเรื่องที่เป็นประเด็นของการสนทนาได้ ประกอบด้วย 1) การพูดออกเสียง เลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะตามแบบเจ้าของภาษา 2) การถาม-ตอบเกี่ยวกับบุคคลที่รู้จัก สิ่งของรอบๆ ตัวกับคู่สนทนาด้วยภาษาอังกฤษง่ายๆ ได้ 3) การพูดภาษาอังกฤษและใช้ท่าทางประกอบการสนทนาเพื่อวัตถุประสงค์ที่ต้องการได้ 4) การพูดขอให้คู่สนทนาพูดซ้ำ แก้ไขคำพูด และขอความช่วยเหลือด้วยภาษาอังกฤษง่ายๆ 5) การพูดให้ข้อมูลส่วนตัว ด้วยภาษาอังกฤษง่ายๆ ได้ 6) การพูดบรรยายเกี่ยวกับตนเองและครอบครัวด้วยภาษาอังกฤษง่ายๆ 7) การพูดและสร้างประโยคใหม่ๆ ตามหลักไวยากรณ์ที่เรียนมา ตามแบบเจ้าของภาษาได้ 8) การเลือกใช้คำพูด สำนวน น้ำเสียงตามแบบเจ้าของภาษา ตลอดจนการแสดงท่าทางและลีลาพูดได้อย่างเหมาะสม 9) ก า ร โต้ตอบเพื่อถามคำถามและตอบคำถาม ด้วยภาษาอังกฤษง่ายๆ ได้ 10) การสนทนาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ด้วยภาษาอังกฤษง่ายๆ ได้ 11) การสนทนาถามทุกข์-สุข ผู้อื่นด้วยภาษาอังกฤษง่ายๆ ได้ 12) การทักทายและกล่าวลาเป็นภาษาอังกฤษง่ายๆ ได้ ซึ่งผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบหน้าที่ภาษาด้านทักษะการพูดที่จำเป็นนี้มากำหนดเป็นภาระงานในขั้น Project time ให้นักเรียนฝึกพูดสนทนาด้วยวลี สำนวน ประโยค โต้ตอบนำเสนอให้ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับหัวเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญได้

ด้านหัวข้อวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ เป็นหัวเรื่องวัฒนธรรมเจ้าของภาษาที่เกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์ พบว่า หัวเรื่องด้านวัฒนธรรมเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญที่นักเรียนควรเรียนรู้ เรียงลำดับจากวันที่มีผลคะแนนเฉลี่ยน้อยสุดไปมากสุดมีดังนี้ วันเซ้นท์แพททริค วันกู๊ดฟรายเดย์ วันชาติสหรัฐอเมริกา วันปีใหม่สากล วันขอบคุณพระเจ้า วันวาเลนไทน์ วัน Easter วันแม่ วันพ่อ วันคริสต์มาส และวันฮาโลวีน ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษเสนอแนะเพิ่มเติมว่าควรตัดวันกู๊ดฟรายเดย์ออกเนื่องจากมีเนื้อหาที่ต้องใช้ความเข้าใจในวัฒนธรรมและศาสนาขั้นสูงจึงควรปรับเนื้อหาวันนี้ออกไป แต่ให้ปรับแยกเนื้อหาวันพ่อและวันแม่ออกเป็นคนละหัวข้อ ซึ่งสามารถสร้างการเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมไทยที่นักเรียนมีความรู้เดิมอยู่ได้ง่ายขึ้น ทำให้ให้หัวเรื่องด้านวัฒนธรรมเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญเรียงตามเดือน ประกอบด้วย 1) วันขึ้นปีใหม่ 2) วันวาเลนไทน์ 3) วันเซ้นท์แพททริค 4) วันอีสเตอร์ 5) วันแม่ 6) วันพ่อ 7) วันชาติอเมริกา 8) วันฮาโลวีน9) วันขอบคุณพระเจ้า 10) วันคริสต์มาส

แนวทางในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนสามารถจัดในห้องปฏิบัติการทางภาษาในช่วงเวลาชั่วโมงสอนเสริมและช่วงพักกลางวัน สัปดาห์ละ 2-3 วัน ซึ่งควรมีสื่อและอุปกรณ์เสริมในการจัดกิจกรรมเพื่อเพิ่มความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดของนักเรียนขณะทำกิจกรรม ได้แก่ การ์ตูนภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ เพลงภาษาอังกฤษ (วีดีทัศน์ (VCD,DVD) ภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และโทรทัศน์ นอกจากนี้ยังสามารถใช้สื่ออื่นตามความเหมาะสมกับกิจกรรมและความพร้อมของนักเรียนอีกทั้งจัดกิจกรรมในลักษณะกิจกรรมกลุ่ม โดยใช้กิจกรรมการฟังและจับคู่บูรณาการกับกิจกรรมการพูดนำเสนอง่ายๆ

2. ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ทักษะสังคมและเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษามีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 79.50/80.17 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 มีประสิทธิภาพยอมรับได้

3. ประสิทธิผลการใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในวัฒนธรรมทักษะสังคม และเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรม ปรากฏผลดังนี้

3.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 30.73 คะแนน ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 13.70 ดังนั้นผลต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนและหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 17.03 คะแนน และค่าสถิติทดสอบt เท่ากับ 34.59 แสดงว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน หลังได้รับการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) และ ผลการวิเคราะห์ขนาดของผล (Effect size) พบว่ามีค่าเท่ากับ 6.31 ($d= 6.31$) แปลผลได้ว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม มีผลขนาดใหญ่มาก แสดงว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมอยู่ที่ลำดับที่ 97.7 ($P_{97.7}$) ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนอยู่ที่ลำดับที่ 50 (P_{50}) ดังนั้น ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 47.7 ลำดับที่ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ย คะแนนผลต่างเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติทดสอบ t-test ของคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง –พูดของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ผลต่างเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่าง	t	df	p value	ขนาดของผล (d)
ก่อนเรียน	40	13.70	1.42	17.03	2.70	34.59	29	0.005*	6.31
หลังเรียน	40	30.73	2.68						

*p< 0.05

3.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.33 คะแนน สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนซึ่งเท่ากับ 14.13 ดังนั้นผลต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนและหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 10.20 คะแนน และค่า t เท่ากับ 42.21 แสดงว่า ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หลังได้รับการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์ขนาดของผล (Effect size) พบว่ามีค่าเท่ากับ 7.70 ($d =7.70$) แปลผลได้ว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่อง

วันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม มีผลขนาดใหญ่มาก แสดงว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมอยู่ที่ลำดับที่ 97.7 ($P_{97.7}$) ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนอยู่ที่ลำดับที่ 50 (P_{50}) ดังนั้น ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 47.7 ลำดับที่ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ย คะแนนผลต่างเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบ t-test ของคะแนนความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ผลต่างเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่าง	t	df	p	ขนาดของผล (d)
ก่อนเรียน	30	14.13	1.25	10.20	1.32	42.21	29	0.005*	7.70
หลังเรียน	30	24.33	1.27						

*p< 0.05

3.3 ทักษะสังคมของนักเรียน โดยรวมพบว่าก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ สำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.50 ส่วนหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมพบว่ามีค่าเฉลี่ยทักษะสังคมทุกด้านเท่ากับ 5.34 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.67 นอกจากนี้ ทักษะสังคมของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) และผลการวิเคราะห์ขนาดของผล (Effect size) พบว่า ทักษะสังคมทุกด้านมีผลขนาดใหญ่มาก มีค่าขนาดของผลในภาพรวมเท่ากับ 1.76 (d=1.76) แสดงว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำคะแนนประเมินทักษะสังคมหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมอยู่ที่ลำดับที่ 97.7 ($P_{97.7}$) ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยทักษะสังคมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนอยู่ที่ลำดับที่ 50 (P_{50}) ดังนั้น ลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยทักษะสังคมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าลำดับที่ของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 47.7 ลำดับที่ ดังปรากฏผลตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบ t ของผลการประเมินทักษะสังคมของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม

ประเด็นกลุ่มพฤติกรรมทักษะสังคม	การประเมินตนเอง	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ผลต่างเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่าง	t	p	df	ขนาดของผล (d)
ภาพรวม	ก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรม	6	3.88	1.50	1.16	0.66	13.69	0.005*	29	1.76
	หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม	6	5.34	0.67						

* p< 0.05

3.4 ผลคะแนนเจตคติเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 3.84 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40 และผลคะแนนเจตคติเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 4.17 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 ซึ่งเพิ่มขึ้น 0.32 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 6.60 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่า อันดับที่นักเรียนมีผลคะแนนเจตคติแตกต่างกันมากที่สุดคือ ด้านความรู้สึกสนใจภาษาอังกฤษ ค่าผลคะแนนเจตคติหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน 0.36 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 7.20 (ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.69 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54) รองลงมาคือ ด้านการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมั่นใจ ค่าผลคะแนนเจตคติหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน 0.33 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 6.60 (ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.70 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48) และด้านประโยชน์ของภาษาอังกฤษ ค่าผลคะแนนเจตคติหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน 0.29 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 5.80 (ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.72 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49) ดังผลปรากฏในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 คะแนนเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาที่มีต่อภาษาอังกฤษ

ข้อความ	ก่อนใช้ชุดกิจกรรม		หลังใช้ชุดกิจกรรม		ผลต่าง	ร้อยละของผลต่าง
	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน		
ด้านความรู้สึกสนใจภาษาอังกฤษ	**3.78**	**0.69**	**4.14**	**0.54**	**0.36**	**7.20**
ด้านการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมั่นใจ	**3.87**	**0.70**	**4.20**	**0.48**	**0.33**	**6.60**
ด้านประโยชน์ของภาษาอังกฤษ	**3.88**	**0.72**	**4.17**	**0.49**	**0.29**	**5.80**
ภาพรวม	**3.84**	**0.40**	**4.17**	**0.31**	**0.33**	**6.60**

เมื่อเปรียบเทียบเจตคติก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมจากการทดสอบสถิติค่า t นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t=4.61) แสดงว่านักเรียนมีเจตคติที่ต่อภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรม และผลการวิเคราะห์ขนาดของผล (Effect size) พบว่า เจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมมีค่าเท่ากับ 0.82 (d=0.82) มีผลขนาดมาก แสดงว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีเจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมอยู่ที่ลำดับที่ 79 (P_{79}) ในขณะที่เจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนอยู่ที่ลำดับที่ 50 (P_{50}) ดังนั้น ลำดับที่ของเจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าลำดับที่ของเจตคติที่มีต่อภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 29 ลำดับที่ ดังผลปรากฏในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบ t ของผลการประเมินเจตคติของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม

	คะแนนเต็ม	**ค่าเฉลี่ยผลคะแนนเจตคติ**	**ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน**	**ผลต่างเฉลี่ย**	**ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่าง**	**t**	**df**	**p**	**ขนาดของผล (d)**
ก่อนเรียน	5	3.84	0.40	0.32	0.39	4.61	29	0.005*	0.82
หลังเรียน	5	4.17	0.31						

* p< 0.05

3.5 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมนี้อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.63) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่ได้ผลการประเมินสูงสุดคือ ด้านรูปแบบกิจกรรม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.69) รองลงมาคือด้านเนื้อหา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.70) และด้านประโยชน์ที่ได้รับ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.76) ดังปรากฏในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

ด้านที่พิจารณา	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล	อันดับ
ด้านเนื้อหา	4.26	0.69	พึงพอใจมาก	2
ด้านรูปแบบกิจกรรม	4.28	0.70	พึงพอใจมาก	1
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.19	0.76	พึงพอใจมาก	3

เมื่อศึกษาคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมจากการทดสอบสถิติค่า t แบบ One-Sample t-test นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t= 40.63) และผลการวิเคราะห์ขนาดของผล (Effect size) พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมมีผลขนาดใหญ่มาก (มีค่า d เท่ากับ 1.46) แสดงว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมอยู่ที่ลำดับที่ 91.9 ($P_{91.9}$) ในขณะที่มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนอยู่ที่ลำดับที่ 50 (P_{50}) ดังนั้น ลำดับที่ของมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมสูงกว่าลำดับที่ของมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมก่อนเรียนเท่ากับ 41.9 ลำดับที่ ดังปรากฏในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบ t ของผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม

	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ที่ตั้งไว้	ค่าเฉลี่ยผลคะแนนความพึงพอใจ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t	df	p	ขนาดของผล (d)
หลังเรียน	5.00	3.50	4.32	0.56	40.63	29	0.005*	1.46

* p< 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

1. การศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนด้านต่างๆ รายละเอียดมีดังนี้

1.1 ด้านความสามารถในการสื่อสารเน้นทักษะการฟังที่นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญและนักเรียนให้ความสำคัญ รวมถึงเห็นความจำเป็นในการเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารเน้นทักษะการฟัง เพื่อให้การเรียนรู้ภาษาเกิดประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bennui (2007) Tyagi (2013) Al-Thiyabi (2014) Ulum (2015) อีกทั้งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการด้านการสอนภาษาที่สองในด้านการพัฒนาทักษะการฟัง อาทิ Rivers (1966) Vandergrift (2002) Morley (2001) และ Richards (2001) ที่ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาที่สองว่า ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจนั้นเป็นทักษะเชิงบูรณาการที่ส่งผลสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาและเพิ่มทักษะภาษาด้านอื่นๆ ผ่านการฝึกฝนทักษะย่อยในการฟังต่างๆ เช่น การเข้าใจและสามารถระบุวัตถุประสงค์ของผู้พูดเจ้าของภาษาการจำแนกข้อสนับสนุนเรื่องที่ฟังที่เป็นภาษาอังกฤษได้ ระบุตัวบ่งชี้ทางไวยากรณ์ที่เป็นภาษาอังกฤษจากสิ่งที่ฟังได้ การตีความสิ่งที่ได้ฟังที่เป็นภาษาอังกฤษพร้อมให้เหตุผลประกอบได้ การจับใจความจากสิ่งที่ได้ฟังที่เป็นภาษาอังกฤษได้ การระบุโครงสร้างประโยคหลักที่เป็นใจความสำคัญจากสิ่งที่ฟัง ที่เป็นภาษาอังกฤษได้ เป็นต้น

1.2 ด้านความสามารถในการสื่อสารเน้นทักษะการพูดที่นักเรียนควรฝึกฝนเพื่อให้สามารถพูดสื่อสารตามหัวเรื่องที่เป็นประเด็นของการสนทนาได้ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า นักเรียนจะสามารถพูดโต้ตอบพูดให้ข้อมูลอย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ต้องอาศัยการจัดการเรียนรู้ที่สนับสนุนการใช้ภาษาและมีการให้ข้อมูลทางภาษาก่อนเพื่อเป็นคลังเครื่องมือในการผลิตภาษา

1.3 ด้านหัวข้อวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ เป็นหัวเรื่องวัฒนธรรมเจ้าของภาษาที่เกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับ Mahadi, Jafari, and Science (2012) และLiu and Laohawiriyanon (2013) ทั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการทางการสอนภาษา อาทิ Hymes (1972) ที่เชื่อว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองต้องอาศัยความรู้ทางภาษาและการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสภาพวัฒนธรรมเพื่อการพูดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างเหมาะสม

1.4 แนวทางในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนผลการศึกษา ชี้ให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตรต้องอาศัยองค์ประกอบเสริมอื่นๆ ทั้งสภาพแวดล้อม บรรยากาศ อุปกรณ์เสริมอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Murray and Kojima (2007) Sun (2000) Zhou (2000) Wang (2005) และ Deng (2007) สอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการศึกษา อาทิ Halliday (1973) และ Brown (1994) ที่ได้ให้ข้อสังเกตที่สอดคล้องกันว่า การเรียนรู้ภาษาต้องเกิดขึ้นจากกระบวนการการสื่อสารโดยวิธีทางภาษาและเมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามสภาพจริงจึงจะทำให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารที่มีความหมายในบริบททางสังคมรูปแบบเฉพาะต่างๆ โดยงานวิจัยนี้จัดกิจกรรมตามความต้องการของผู้เรียนในองค์ประกอบต่างๆ ทั้งด้านรูปแบบกิจกรรมที่เน้นการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มและคู่สนทนาผ่านกิจกรรมการฟัง-พูดที่หลากหลาย อีกทั้งมีการใช้ภาพ

และวีดีโอการ์ตูนที่เหมาะกับวัยผู้เรียนที่มาเป็นตัวนำเข้าสู่บทเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษาที่มีแหล่งค้นคว้าเกี่ยวกับภาษาอย่างเพียงพอและมีสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการเรียนรู้กิจกรรมทางภาษา

2. การนำชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญสำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ไปทดลองใช้ พบว่า ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังนี้

2.1 ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นมีการพัฒนาตามกระบวนการสร้างสื่อและกิจกรรมสำหรับการเรียนรู้ภาษาของนักวิชาการด้านการสอนภาษาที่สอง อาทิ Tomlinson (1998) Graves (2000) Richards and Rodgers (2001) ที่กล่าวว่า สื่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มีความสมบูรณ์ด้านเนื้อหาสาระตรงตามความสนใจของผู้เรียนและเนื้อหาภาษามีความสอดคล้องกับหลักสูตร ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดี โดยต้องผ่านการวิเคราะห์ความต้องการความจำเป็นของผู้เรียน เพื่อนำมากำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของชุดกิจกรรมฯ ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นแนวทางในการออกแบบขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมอย่างเป็นระบบและมีขั้นตอน โดยชุดกิจกรรมเน้นให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันทำให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการฝึกกิจกรรมแต่ละชุดโดยนักเรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะร่วมกัน โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ช่วยให้นักเรียนที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษต่ำได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมและมีแรงจูงใจในการทำงานและเห็นคุณค่าในตนเอง

2.2 ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นแต่ละบทเรียนประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง และกิจกรรมการเรียนรู้มีการเรียงลำดับเนื้อหาสาระที่เป็นตัวป้อนเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีองค์ความรู้เพื่อนำไปใช้ในการทำภาระงานภายหลังได้อย่างมั่นใจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวทางการสอนภาษาที่Krashen and Terrell (1983) ที่ให้ความสำคัญกับตัวป้อนเข้าทางภาษาที่มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาโดยตรง และยึดหลักการจัดกิจกรมการเรียนรู้ภาษาที่เน้นภาระงานของ Widdowson (1983) และ Willis (2001) ที่เน้นการเลือกหัวข้อ ภาระงานที่กระตุ้นผู้เรียน ดึงดูดความสนใจของนักเรียน และเน้นความหมายก่อนรูปแบบภาษา รวมถึงกำหนดภาระงานที่มีการบูรณาการทักษะต่างๆ เข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย

2.3 ชุดกิจกรรมฯ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีการปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและทดลองใช้กับนักเรียน จึงทำให้ชุดกิจกรรม มีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เสริมนอกชั้นเรียนได้ กล่าวคือ มีการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปทดลองใช้ โดยมีการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแบบรายบุคคล แบบกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ ดังนั้นเมื่อนำไปทดลองใช้ในขั้นทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจึงไม่พบปัญหาขณะทำการทดลอง

3. การประเมินประสิทธิผลการใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในวัฒนธรรมทักษะสังคม และเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรม สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรม พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเน้นทักษะการฟัง-พูดหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมฯสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลมีขนาดใหญ่มาก เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประการแรก ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ ผ่านการดำเนินการพัฒนาตามหลักการสร้างและพัฒนาสื่อการสอนภาษาอังกฤษของ Tomlinson (1998) และ Graves (2000) ซึ่งส่งผลให้นักเรียนได้เรียนรู้การใช้ภาษาในบริบทของสถานการณ์ต่างๆ อีกทั้งมีการสนับสนุนให้นักเรียนได้มีโอกาสในฝึกฝนทักษะภาษาในสถานการณ์จริง Richards and Rodgers (2001) ซึ่งในกระบวนการพัฒนาชุดกิจกรรม ประการที่สอง ชุดกิจกรรมผ่านการกำหนดรูปแบบกิจกรรมตามองค์ประกอบของกิจกรรมแบบเน้นภาระงาน (Nunan, 2001) ซึ่งประกอบไปด้วยการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน มีการคัดสรรตัวป้อนภาษาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาของนักเรียน ประการที่สาม การเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการคิดวิเคราะห์ ฝึกให้นักเรียนบริหารจัดการกระบวนการคิดเมื่อได้รับมอบหมายภาระงาน ทำให้นักเรียนเกิดทักษะในการคิดเพิ่มขึ้น ประการที่สี่ นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ที่อยู่ในรูปของกระบวนการทางสังคม เป็นการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติภายในและภายนอกห้องเรียน ตามลักษณะของการสนทนาที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน เป็นการช่วยกระตุ้นนักเรียนให้เรียนรู้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และประการที่ห้า การเรียนด้วยชุดกิจกรรมเน้นรูปแบบกิจกรรมการปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายช่วยลดความวิตกกังวล ทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายและสนุกสนานในการเรียน นักเรียนจะเกิดความมั่นใจในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ กล้าลองผิดลองถูก มีส่วนร่วมในกิจกรรม

3.2 ผลจากการศึกษาความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญของนักเรียนประถมศึกษาก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 คือ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมฯ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลมีขนาดใหญ่มาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้วิจัยได้มีการสำรวจความต้องการของนักเรียนเกี่ยวกับหัวเรื่องของวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ ซึ่งทำให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเลือกหัวเรื่องที่ตนสนใจหรือชื่นชอบอันเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียน การเลือกหัวเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญเป็นเรื่องที่นักเรียนสนใจอยากเรียนรู้และผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวันหยุดและเทศกาลสำคัญตามแนวคิดของ Halliday (1973) Verma and Pumfrey (1994) และ Claire (1995) ที่มีการจัดลำดับ เลือกหัวเรื่องการเรียนรู้วัฒนธรรมโดยใช้วันหยุดและเทศกาลสำคัญเป็นจุดสนใจ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ เรียนรู้และจดจำเรื่องราวได้อย่างมีความหมาย

3.3 ผลการศึกษาทักษะสังคมของนักเรียนประถมศึกษาก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมที่พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมด้านทักษะสังคมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลขนาดใหญ่มากซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ นรมน บุรีแก้ว (2552) การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ อาจเป็นเพราะขั้นตอนของการจัดกิจกรรมเน้นรูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายทุกขั้นตอน กำหนดให้ผู้เรียนต้องทำงานเป็นคู่หรือกลุ่ม นักเรียนจึงได้ฝึกทักษะสังคมด้านการควบคุมทางสังคมอยู่ตลอดเวลา กิจกรรมที่ดำเนินการตามแนวคิดทฤษฎีของ Ellis (2003) และ Richards and Rodgers (2001)ในการใช้กิจกรรมภาระ

งานบูรณาการกับหัวเรื่องที่เป็นที่สนใจของนักเรียนทำให้นักเรียนเกิดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน มีการทำงานร่วมกัน มีการจัดการอารมณ์ความรู้สึกของตนเองอย่างเหมาะสมเมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่น สอดคล้องตามแนวคิดของ Riggio (1986) ได้กล่าวว่า ทักษะทางสังคมเป็นทักษะในการติดต่อสื่อสารทางสังคมในด้านอารมณ์และสังคม

3.4 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาที่มีต่อภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 คือ นักเรียนหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ มีทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีและสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียน เรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญ ที่สร้างขึ้นมีการเรียงเนื้อหาตามลำดับเวลา ปฏิทิน มีสีสันสวยงาม มีเนื้อหาที่น่าสนใจ มีกิจกรรมที่หลากหลาย ส่วนเนื้อหาในชุดกิจกรรมเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนที่นักเรียนคุ้นเคย พบเห็นจากสื่อต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นการกระตุ้นแรงจูงใจในการใช้ภาษาและเพิ่มโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษา ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมในระดับมาก ตรงตามแนวคิดของ Gardner & Lambert (1972) อ้างถึงใน Degang, 2010) ที่ระบุว่า ความสามารถทางภาษาของนักเรียนไม่เพียงได้รับอิทธิพลจากสมรรถนะทางจิตใจหรือทักษะทางภาษาเท่านั้น หากต้องอาศัยปัจจัยทางเจตคติและการตระหนักรู้ที่มีต่อภาษาเป้าหมายด้วย เพราะมีการสนับสนุนว่าทั้งเจตคติและการตระหนักรู้สามารถส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ภาษา ซึ่งได้รับอิทธิพลจากธรรมชาติของพฤติกรรมและความเชื่อของนักเรียนที่มีต่อภาษา วัฒนธรรมและสังคมของภาษาอื่น จากนั้นมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้ภาษาเป้าหมายนั้นต่อไป เพราะแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาที่สอง

3.5 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนซึ่งผลพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญอยู่ในระดับพึงพอใจมาก เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความพึงพอใจของนักเรียนเป็นความรู้สึกของนักเรียนที่ได้รับการตอบสนองทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เกิดจากองค์ประกอบต่างๆ คือ เนื้อหา วิธีสอน กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผลของครู ทำให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ ซึ่งความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรม ประกอบกับชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นมีการจัดวางรูปแบบกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาก่อนการผลิตภาษา ซึ่งช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนได้ สอดคล้องกับแนวคิดการสร้างแจงจูงใจของ De Bot, Lowie, Verspoor, and Verspoor (2005) ที่ย้ำว่าว่า แรงจูงใจและเจตคติเชิงบวกของนักเรียนจะส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สองได้ หากนักเรียนไม่มีความสนใจและไม่มีแนวโน้มที่จะเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารกับผู้อื่น เป็นที่น่าสังเกตว่า นักเรียนประเมินความพึงพอใจด้านประโยชน์ที่ได้รับ เป็นอันดับสุดท้าย โทั้งนี้อาจเป็นเพราะในบริบทชีวิตจริงของนักเรียนวัฒนธรรมเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญบางเทศกาลที่ไม่เป็นที่นิยม ในประเทศไทย หรือไม่มีการจัดกิจกรรมเฉลิมฉลอง ทำให้นักเรียนไม่คุ้นเคยกับเรื่องราววัฒนธรรมของเทศกาลนั้น และมีองค์ความรู้รวมถึงประสบการณ์เกี่ยวกับเทศกาลนั้นน้อยทำให้เกิดความคิดเห็นว่า ความรู้ที่ได้จากชุดกิจกรรมที่พัฒนานี้จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้น้อย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียนเรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญในครั้งนี้ให้ผลขนาดใหญ่ทั้งด้านความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความรู้ความเข้าในวัฒนธรรมเจ้าของภาษาเกี่ยวกับวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสสำคัญ ทักษะสังคม และเจตคติต่อภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเสริมหลักสูตรนอกชั้นเรียน เรื่องวันหยุดนักขัตฤกษ์และเทศกาลสำคัญสำหรับใช้ในมุมภาษาอังกฤษ มีความคุ้มค่าในการนำไปใช้ในทาง จึงเป็นทางเลือกสำหรับโรงเรียนที่ต้องการเพิ่มกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด และพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ควบคู่กันไป หรือ ครูผู้สอนสามารถนำไปปรับใช้เป็นชุดกิจกรรมในชั้นเรียนเสริมการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอีกทางหนึ่ง ซึ่งสามารถประยุกต์และปรับใช้ตามสภาพและความเหมาะสมของบริบทการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงกับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ได้ตลอดปีการศึกษา นอกจากนี้ ศึกษานิเทศก์สามารถนำไปปรับใช้เป็นเครื่องมือประกอบการนิเทศกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับโรงเรียนประถมศึกษาในช่วงกิจกรรมลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ ตามนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บำรุง โตรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสงี่ยม โตรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปราณี นิลกรณ์ และรองศาสตราจารย์ ดร. สุพัฒน์ สุกมลสันต์ ที่ท่านได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่ายิ่งในการให้คำปรึกษาและคำชี้แนะอย่างละเอียดทุกขั้นตอนการดำเนินงาน

References

Al-Thiyabi, M. S. (2014). Need analysis for EFL listening skills at the ELI. *English for Specific Purposes World,* 43(15), 1-32.

Bennui, P. (2007). A survey on first-year students' opinions concerning causes of their low performance in listening in the English II course at Thaksin University, Phatthalung.

Brown, H. D. (2000). Principles of language learning and teaching. New York: Longman.

Burikæo, N. (2009). "kān̄chai kān̄soṇ̄n phās̄ā bǣp mung patibat ngān̄ thī̄ nên rūpbǣp kān̄ pati samphan thī̄ lāklāi phūa phœ̄mphūn̄ khwām̄sām̄āt nai kān̄ fang phūt̄ phās̄ā 'Angkrit læ thaksa thān̄g sangkhom khoṇ̄ng nakrīan radap kān̄ā" [Use of Task-Based language teaching focused on interaction patterns to enhance english listening-speaking abilities and social skills of expanding level students]

Claire, E. (1995). *ESL teacher's activities kit.* Upper Saddle River, NJ : Prentice Hall.

De Bot, K., Lowie, W., Verspoor, M., & Verspoor, M. H. (2005). *Second language acquisition: An advanced resource book.* New York : Routledge.

Degang, M. (2010). *Motivation toward English language learning of the second year undergraduate Thai students majoring in Business English at an English-medium university.* (MA), Srinakharinwirot University, Bangkok.

Dowd, T. P., & Tierney, J. (2005). *Teaching social skills to youth: A step-by-step guide to* 182 *basic to complex skills plus helpful teaching techniques*: Boys Town Press.

Ellis, R. (2003). *Task-based language learning and teaching.* New York : Oxford University Press.

Graves, K. (2000). A framework of course development processes. In K. Graves, & J.C. Richards, *Teachers as course developers* (pp.12-38). Cambridge : Cambrdige University Press.

Halliday, M. (1973). *Explorations in the development of language*. London: Edward.

Hymes, D. (1972). On communicative competence. *Sociolinguistics,* 269293, 269-293.

Kramsch, C. (2006). Culture in language teaching. *Culture in language learning*, 11-25.

Krashen, S. D., & Terrell, T. D. (1983). *The natural approach: Language acquisition in the classroom*. New York: Pergamon Press.

Liu, S., & Laohawiriyanon, C. J. I. J. o. E. L. E. (2013). Cultural content in EFL listening and speaking textbooks for Chinese university students. *International Journal of English Language Education,* 1(1), 82-93.

Mahadi, T. S. T., Jafari, S. M. J. I. J. o. B., & Science, S. (2012). Motivation, its types, and its impacts in language learning. *International Journal of Business and Social Science,* 3(24).

Morley, J. (2001). Aural comprehension instruction: Principles and practices. In M. Celce- Murcia (Ed.), *Teaching English as a second or foreign language* (3rd ed.) (pp. 69- 85). Boston: Heinle & Heinle.

Murray, G., & Kojima, M. (2007). Out-of-class language learning: One learner's story. *Learner autonomy,* 8, 25-40.

Nunan, D. (2001). *Designing tasks for the communicative classroom*: Cambridge University Press.

Phokhasamrit, P. (2012). "kitc̆hakam noḳ laksūt phūa fukfon phāsā ʻAngkrit noḳ chan rīan" [Extra curriculum activities for an out-of-class English practice]. Academic Mor Chor Kor journal 15, 30 (January – June) :181-195.

Phonmawong, C. (2013). "kānthotsoḍp prasitthiphāp sū rū chut kānsoṇ"[the effectiveness test of teaching materials or teaching package]. *Silpakorn Educational Research Journal,* 5(1), 7-20.

Richards, J. C. (2001). Approaches and methods in language teaching. In: Cambridge: Cambridge University Press.

Richards, J. C., & Rodgers, T. (2001). Methods in Language Teaching. New York: Cambridge University Press.

Riggio, R. E. (1986). Assessment of basic social skills. *Journal of Personality social Psychology,* 51(3), 649.

Rivers, W. M. (1966). Listening comprehension. *The Modern Language Journal,* 50(4), 196-204.

Sun, Y. Y. (2000). Cross-culture communication and second classroom foreign language. *Shangdong Foreign Language Teaching Journal,* 3, 77-83.

Tomlinson, B. (1998). *Materials development in language teaching*: Cambridge University Press.

Tucker, G. R., & Lambert, W. E. (1973). *Sociocultural aspects of language study*. Rowley: Newbury House.

Tyagi, B. (2013). Listening: An important skill and its various aspects. *The Criterion An International Journal in English,* 12, 1-8.

Ulum, Ö. G. (2015). Listening: The Ignored Skill in EFL Context. *Online Submission,* 2(5), 72-76.

Vandergrift, L. (2002). Listening: theory and practice in modern foreign language competence. In.

Verma, G. K., & Pumfrey, P. D. (1994). *Cultural diversity and the curriculum* (Vol. 4): Falmer Press.

Widdowson, H. G. (1983). *Learning Purpose and Language Use*. Oxford: Oxford University Press.

Willis, J. (2001). *A Framework for Tasked-Based Learning*. Edinburgh: Longman.

Zhou, P. (2000). Practice significance of out-of-class activities from the perspective of pragmatic type transfer. *Foreign Language and Their Teaching,* 9, 36-41.